

Nașterea Domnului Hristos – împlinirea făgăduinței Tatălui ceresc și descoperirea iubirii nemărginite față de lume

†MIHAIL

CU HARUL LUI DUMNEZEU

EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE A

AUSTRALIEI SI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră, har, pace, sănătate și întru toate bunăvoire, cu prilejul Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, iar de la Noi arhieresti și părintești binecuvântări.

Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel unul Născut L-a dat, ca tot cel ce crede întru El să nu piară, ci să aibă viață veșnică (In.3,16).

lubiți credincioși și credincioase,

În Simbolul de credință pe care îl mărturisim de fiecare dată la Sfânta Liturghie, în articolele în care se face referire la Fiul lui Dumnezeu întrupat, găsim adevărul descoperit lumii, conform căruia Tatal, din iubire față de lume, a trimis pe Fiul Său ca să ne mântuiască. Iar mântuirea ne-a înfăptuit-o prin întruparea Sa din Sfânta Fecioara Maria.

Din învățătura Vechiului Testament înțelegem că prin neascultarea lui Adam, păcatul și moartea au cuprins pe toți oamenii, iar aceștia nu mai puteau să facă binele pe care îl voia Dumnezeu și îl cerea cugetul lor, datorită faptului că le slăbise puterea de a face binele. Pentru aceasta, Dumnezeu a pedepsit păcatul cu moartea (Rom. 5,12) „*pentru ca răutatea să nu fie fără de moarte*” (Rugăciunea I din slujba de înmormântare).

În acest sens, Sfântul Atanasie spune: “*Toți erau răniți și zăpăciți de amăgirea drăcească și de deșertăciunea idolilor... de aceea, Cuvântul lui Dumnezeu a venit în persoană, ca Unul care este chipul Tatălui, ca să poată reînnoi pe omul cel creat după chipul Lui*”. (Tratat despre Întruparea Cuvântului, Partea I,III, 14 PSB 15, pp 107-108).

Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Romani spune: “*Precum prin neascultarea unui om s-au făcut păcătoși cei mulți, tot așa și prin ascultarea Unuia, se vor face drepti cei mulți*” (Rom. 5, 19).

Odată cu Întruparea, Fiul lui Dumnezeu a unit firea Sa cea dumnezeiască cu firea noastră omenească, pe care și-a asumat-o,

pentru ca omul să nu se mai depărteze de Dumnezeu și să nu mai lucreze împotriva Creatorului. În același timp, numai așa a putut să scape cu adevărat și pentru totdeauna, firea omenească de stricăciune și de moarte, unind-o strâns cu sine, Cel ce era izvorul nestricăciunii și al nemuririi. Prin firea noastră zidită acum în Dumnezeu, toți putem fi *“zidiți în Hristos” (Efeseni, 2,10)*.

La nașterea Domnului Iisus Hristos îngerul binevestește lui Iosif spunându-i: *„Nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt, Ea va naste Fiu și vei chema numele lui Iisus” (Mt.1, 20-21)*.

Numele de „Iisus” înseamnă *Dumnezeu Mântuitorul*. Iisus în limba ebraică înseamnă Mântuitor și se potrivește cu lucrarea pe care o va săvârși în lume, ca Fiu al Tatălui ceresc care va mântui lumea. Chiar îngerul lămurește pricina numelui, zicând: *„Căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor”*. Numele “Hristos” înseamnă “Uns”. În tradiția poporului evreu, preoții, proorocii și împărații se numeau unși, pentru că aceștia, la intrarea în acea slujire, erau unși cu mir, care închipuia darul Sfântului Duh. La acea ungere primeau numai o parte din puterea Duhului Sfânt, ca ajutor pentru slujirea lor. Hristos Domnul primește însă pe Duhul Sfânt însuși, fapt pentru care Sfântul Ioan Gură de Aur, zice: *“Tot harul s-a revărsat peste templul Acela. Căci Tatăl nu da Lui Duhul cu măsură, ci întreg harul l-a primit templul” (Sf. Grigorie Palama, Antiereticul contra lui Achindin, p. CL. După Pr. Dumitru Staniloae, viața... Antiereticul contra lui Achindin)*.

Deci Iisus este Unsul sau Hristosul în înțelesul desăvârșit.

Atunci când păstorii primesc mesajul îngerului despre nașterea Domnului, au auzit următoarele cuvinte: *“Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Căci vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David” (Lc.2,10-11)*. Pe baza argumentelor Sfintei Scripturi, putem spune cu tărie că Hristos, prin ungerea pe care o are de la Duhul Sfânt, este adevăratul arhiereu, prooroc și împărat.

Drept măritori creștini,

La Betleem, în peșteră săracă s-a arătat lumina harului lui Iisus Hristos odată cu nașterea Sa din Sfânta Fecioară. Deasupra peșterii a strălucit steaua cea călăuzitoare. Slava Domnului s-a revărsat peste lume căci îngerul a binevestit bucurie mare, iar mulțimea de oaste cerească lauda pe Dumnezeu. Înțelepții de la răsărit care înțelegeau semnele vremurilor, au venit și i-au adus daruri scumpe: aur ca unui împărat a toate, tămâie ca unui muritor și smirnă ca unui Dumnezeu fără de moarte.

Pruncul Hristos a crescut și Îl întâlnim în pelerinaj la Ierusalim, alături de Sfânta Familie. Apoi, după Botez în apele Iordanului, și-a început misiunea Sa în lume. Prin învățătura Sa a descoperit lumii lumina cea dumnezeiască și izvorul cel de viață dătător, astfel încât chiar și dușmanii lui, cei care au fost trimiși ca să-L prindă, minunându-se au mărturisit: „*Niciodată n-a grăit vre-un om așa cum vorbește omul acesta*” (In. 7,46). Cei care au crezut în El, l-au primit în inima lor și s-au bucurat, urmându-l până la sfârșit. Cei ce și-au închis ochii și și-au împietrit inima, nu au voit să vadă lucrarea și minunile Lui, îndemnurile și învățătura Lui cea curată și bună. Stăpâniți de orgoliu, cu mândrie sau nepăsare, învăluți de patimi, nu au crezut în dumnezeirea Domnului Iisus Hristos, rămânând în întunericul necredinței, îndepărtați de Dumnezeu și de Biserica Sa, lipsindu-se și de Împărăția Sa cea veșnică. În felul acesta înțelegem cum întruparea Fiului lui Dumnezeu și Nașterea Sa, au fost spre ridicarea și căderea multora: spre ridicarea celor ce cred în El și păzesc poruncile și spre căderea celor care nesocotesc poruncile Lui cele sfinte.

Iubiți frați în Domnul,

Cunoscând smerenia cea mare a Domnului Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl, care L-a dat lumii pentru ca “ tot cel ce crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”, să ne arătăm vrednici de dragostea aceasta sfântă și nesfârșită față de noi. Să rămânem fii credincioși ai Tatălui ceresc și vrednici lucrători ai poruncilor, împodobind viața noastră cu cele trei virtuți teologice: credința, nădejdea și dragoste, singurele care îl păstrează pe om într-o legătură strânsă și continua cu Dumnezeu. Mântuitorul Hristos spune: „*Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui*” (Ioan 14, 21). Prin urmare, datoria creștinului este să cunoască, să înțeleagă bine și să împlinească cele zece porunci date de Dumnezeu prin Moise, proorocul Vechiului Testament.

Mântuitorul le-a cuprins pe scurt și în mod desăvârșit în porunca dragostei (Mt.22,37-39), arătând că prin fapte ale dragostei față de Dumnezeu și față de semenii noștri, devenim împlinitori ai învățăturilor dumnezeiești. Iar atunci când suntem neputincioși și slăbiți în lupta noastră duhovnicească, să ne rugăm Domnului care ne-a iubit, să ne întărească voința și să ne călăuzească pașii pe căile dreptății Sale, pentru a împlini voia Sa.

În perioada postului, să Îl rugăm pe Domnul ca să ne păzească curați și să ne ferească de necredință, de erezii, de schisme, de vrăjitorii, de lăcomie, de furturi, de minciună, viclenie, de fățarnicie sau grăirea de

rău, de ură, de pizmă și clevetire, de desfrânare, de ucideri sau avorturi. Sfântul apostol Iacov zice: „*Păcatul, odată săvârșit, aduce moarte*” (Iacov 1,15). Noi creștinii, să îl ascultăm pe Sfântul Ioan Gură de Aur, care zice: „*Postiți? Arătați-mi-o prin fapte. Cum? De vedeți un sărac, aveți milă de el; un dușman, împăcați-vă cu el; un prieten înconjurat de un nume bun, nu-l invidiați; o femeie frumoasă, întoarceți capul. Nu numai gura și stomacul vostru să postească, ci și ochiul, și urechile, și picioarele, și mâinile voastre, și toate mădulele trupului vostru. Mâinile voastre să postească rămânând curate și de nedreptate și de lăcomie. Picioarele, nealergând la priveliști urâte și în calea păcătoșilor. Ochii, neprivind cu ispitire frumusețile străine... Gura trebuie să postească de sudalme și de alte vorbiri rușinoase*” (Sf. Ioan Gură de Aur, *Către poporul Antiohian*, Cuv.3. PG, 49,53).

Cu inimile pline de pacea și bucuria sărbătorii de astăzi, să urmăm îndemnul sfinților și al îngerilor care preamăresc pe Dumnezeu. Să ne închinăm icoanei Nașterii Domnului, urmând exemplul păstorilor și magilor de la Răsărit, care s-au închinat Fiului lui Dumnezeu întrupat, pentru a dobândi în inimile noastre bucuria și pacea sufletească, pe care au avut-o și ei, atunci când L-au cunoscut.

În aceste zile de sărbătoare, cu prilejul Nașterii Domnului, Anului Nou și Botezului Domnului rugăm pe Dumnezeu să ne aducă tuturor binecuvântare cerească și spor bogat în lucrarea cea mântuitoare, iar Anul Nou - 2017, să îl întâmpinăm cu rugăciune de pace pentru lume și de sănătate.

Vă dorim tuturor un praznic îndestulat și luminos, bucurându-vă de darurile celor apropiați și totodată, de darurile revărsate cu prisosință, în toată viața dumneavoastră, de către Dumnezeu, Părintele nostru cel ceresc.

La mulți ani!

**Cu prețuire sfântă, cu părintească și frățească dragoste în Domnul.
Al vostru către Domnul rugător,**

+Mihail

Episcopul Românilor Ortodocși din Australia și Noua Zeelandă